

[Boligministeren.]

ligheder, så er gæstearbejderne beskyttet som andre lejere. Er der tale om en arbejder- eller funktionærbolig, kan opsigelse af såvel gæstearbejdere som andre arbejdere ske, hvis arbejdsforholdet ophører, med 3 måneders varsel. Men det er altså her en forudsætning, at det er arbejdsgiveren, som udlejer.

Så spurgte fru Hanne Reintoft mig, om jeg kunne sige, hvilken fordel lejereren havde ved en frivillig kontrakt. Han har vel den fordel, at han igennem en sådan kontrakt f. eks. frit kan foretage ændringer i sin lejlighed, som han ellers ikke havde kunnet; hvis han har lyst til at flytte et skillerum eller lave om på lejligheden i øvrigt i forhold til det, han har overtaget. Man kan vel også sige, at i de områder, hvor der er frie forhold, og hvor ejeren kan risikere, at der kommer tomme lejligheder, vil lejereren kunne opnå gunstigere vilkår f. eks. ved at sikre sig uopsigelighed.

Jeg vil gerne til sidst sige, at det lovfor-
slag, som her er fremlagt fra regeringspartiernes side, er i forhold til boligforliget, synes jeg, en imødekommelse af synspunkter, som socialdemokratiet har fremlagt. Det var boligforligets forudsætning, at rentesikringsordningen skulle udløbe. I stedet for at lade rentesikringsordningen udløbe gennemfører man nu en rentelåneordning — og en rentelåneordning af den karakter, at tilbagebetalingen af lånene kan blive tilpasset vilkårene, som de vil blive i de kommende år. Nu ved jeg godt, at man siger, at der var nogle, der i 1966, da vi sluttede boligforliget, vidste, at vi ville få en rente på 10-12 pct. eller 12-15 pct., og det tør jeg ikke bestride. Det var i hvert fald ikke inde i min fantasi på det tidspunkt, det vil jeg gerne bekende. Men en af boligforligets fejl var måske nok, at bestemmelserne ikke var tilstrækkelig tilpasningsdygtige til den fremtidige udvikling, og hvem ved, hvordan udviklingen bliver på bolig- og byggeområdet? Der sker meget store ting på dette område i disse år i form af en industrialisering og en massefabrikation af boliger, og vi kan meget vel, når vi kommer hen i midten eller slutningen af 1970'erne, stå over for helt nye, men fuldt så gedigne og gode produkter på dette område som dem, vi har i form af det traditionelle byggeri, og dette kan medføre

afgørende ændringer i hele forholdet. Derfor synes jeg, det er nyttigt, at vi har lagt denne fleksibilitet ind i vor ordning.

Helge Nielsen: Jeg er enig med boligministeren, når boligministeren siger, at sigtet med boligforliget var rigtigt, og det har jeg også tidligere givet udtryk for. Det, der er grunden til vor afstandtagen i dag, er ikke sigtet, men den økonomiske udvikling, der har fundet sted med den høje rente, der har medført den fordyrelse af nybyggeriet, som der er tale om. Den udvikling kunne man ikke fortsætte, sagde boligministeren. Nej, det kunne man vel ikke, men boligforligets parter var jo enige om, at markedsrenten skulle normaliseres nedad fra de daværende 9 pct., så disse forudsætninger er altså ikke i orden.

Ministeren har redegjort for tallene for nybyggeriet i de sidste år, og jeg synes også, det er tilfredsstillende tal. Man taler så tit om arv fra den gamle regering, og det er netop en arv fra den gamle regering, der her er tale om, da disse boliger ikke kunne have været opført og færdiggjort i disse årenger, uden at de var planlagt i den socialdemokratiske regerings tid, hvor der gennem det støttede marked og de i øvrigt planlagte ting var en sikkerhed for den økonomiske udvikling.

Det, der gør os nervøse, er spørgsmålet om de kommende år, og de oplysninger, som økonomiministeren har givet i 21 mands udvalget om, hvilke midler der bliver stillet til rådighed på boligområdet i de kommende år. Hvor man i årene op til nu har brugt 3 milliarder kr. i stigningstakt til boligbyggeri og privatforbrug, er der skåret ned for de kommende år til omkring 700 til 800 mill. kr. til begge disse områder, og da er det, vi med bange anelser ser fremtiden i møde.

Boligministeren mener også, at rentelåneordningen vil virke gunstigt. Jeg vil pege på, at man jo har lavet en beregning i Politiken, som viser, at der er en forskel imellem vort forslag og boligministerens forslag på ca. 800 kr. i månedlig huslejstigning. Ministerens forslag betyder altså i afviklingsperioden en stigning i huslejen på 800 kr. ud over det, renteafttrapningen vil udgøre. Her kan man vel stille sig spørgsmålet: hvor meget skal en familie i fremtiden tjene for at kunne betale priserne i nybyggeriet efter